

koncese. Je-li tomu tak, pak není vadou, že žal. úřad nepřihlížel při svém rozhodování k obsahu tržové smlouvy, neboť tato smlouva potřebnou koncesi nahraditi nemůže.

Č. 8911.

Zaměstnanci veřejní: Má státní zaměstnanec za platnosti zák. č. 394/22 nárok na drahotní přídavek na syna po dobu, po kterou tento, absolvovav vys. školu technickou, se připravuje ke zkouškám doktorským?

(Nález ze dne 28. listopadu 1930 č. 2341.)

Prejudikatura: Boh. A 5297/26 a 7340/28.

Věc: Dr. Josef L. v P. proti ministerstvu vnitra o drahotní přídavky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím nebylo v cestě instanční vyhověno žádosti st-le, aby mu na jeho syna Jana, nar. 1. dubna 1901, který po absolvování studia odboru chemického na českém vysokém učení technickém v r. 1922 studoval za účelem dosažení doktorátu věd technických na technice dále a sice na ústavě praktické fotochemie, byl přiznán drah. přídavek a přídavek na dítě i na dobu od 1. července 1923. Rozhodnutí toto odůvodněno jest tím, že podle § 6 I 1 zák. č. 394/22 přísluší drah. přídavek pouze na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných, kteroužto dobou lze v daném případě ve smyslu normat. výnosu min. škol. ze 16. července 1924 rozuměti nejdéle dobu jednoho roku po uplynutí normální studijní doby předepsané studijní osnovou, t. j. dobu jednoho roku po normálním absolutoriu.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Není sporu o tom, že st-lův syn Jan se narodil 1. dubna 1901, že dosáhl absolutoria na české vys. škole techn. v Praze koncem června 1922 a že st-li jednotný drah. přídavek a přídavek na děti se zřetelem na řečeného syna byl přiznán až do konce června 1923. Nemusí se tedy nss zabývatí otázkou, zda st-li do toho dne přísluší právní nárok na zmíněné přídavky či nikoli. Na sporu jest jen otázka, zda st-li přísluší nárok na jednotný drah. přídavek a přídavek na děti na řečeného syna i po 1. červenci 1923.

Dle § 6 I odst. 1 zák. č. 394/22 přísluší státním zaměstnancům za splnění ostatních předpokladů nárok na drah. přídavky na děti, studují-li na učilišti. Z ustanovení tohoto plyne, že jednou z podmínek nároku na drah. přídavek jest studium na učilišti, čímž rozuměti dlužno používání ústavu organisovaného dle platných předpisů nejen co do látky učebné a sil vyučovacích, nýbrž i co do osob vyučovaných, tedy studujících za účelem osvojení si určitých vědomostí na teoretickém základě (srovn. Boh. A 5297/26, 7340/28). Ježto předpis § 6 I odst. 1

cit. zák. jest předpisem výjimečným a výjimečnost této normy vylučuje extensivní její výklad, dlužno studiem na učilišti rozuměti takové studium, jehož se někdo zúčastní jako zapsaný posluchač dle příslušných o tom vydaných organizačních předpisů (srov. výnos býv. min. vyuč. z 15. července 1880 č. 10.739).

St-l ve stížnosti sám uvádí, že jeho syn po dosažení absolutoria navštěvoval podle studijního řádu řečené vys. školy techn. ještě po dva semestry, tedy do konce června 1923, normální laboratorní kurs, zřízený při řečené vys. škole pro doktorandy. Za tuto dobu byly však st-li drah. přídavky na tohoto syna přiznány. Že st-lův syn i po 1. červenci 1923 byl posluchačem řečené vys. školy techn., to st-l vůbec netvrdí. I ve svém odvolání z 1. prosince 1923, na něž st-l ve svém odvolání z 27. června 1927 poukazuje, uváděl st-l, že syn jeho po ukončení školního roku 1922/23 pracoval (jsa stále ve styku s řečeným učením vysokým) na disertační práci doktorské. Ani tedy v odvoláních těchto netvrdil st-l, že syn jeho po 1. červenci 1923 byl posluchačem zmíněné vys. školy. Jestliže tedy st-l ani netvrdí, že jeho syn po 1. červenci 1923 byl zapsaným posluchačem zmíněné již vys. školy techn., pak nelze říci, že studoval na učilišti a není tedy jeden z nezbytných předpokladů pro přiznání drah. přídavek splnění. Okolnost, že se syn st-lův připravoval k ústnímu rigorosu, jest pak zcela nerozhodnou.

Za tohoto skutkového i právního stavu nemůže st-l s úspěchem namítati neplatnost normat. výn. min. škol. ze 16. července 1924, ježto nemá-li st-l ze zákona samého nárok na drah. přídavky za dobu po 1. červenci 1923, pak nemůže tvrditi, že použitím zmíněného normat. výnosu, jenž přiznává nárok na drah. přídavky na dobu dalšího jednoho roku po dosažení absolutoria, bylo nějaké subj. právo st-lovo porušeno.

Č. 8912.

P o š t a: I. * Majitel domu nemůže proti zřízení telefonní stanice v bytě svého nájemníka namítati s úspěchem, že mu tento nájemník odepřel dáti písemnou záruku stran škod a uvedení bytu do dřívějšího stavu a podepsati domovní řád. — II. Vlastník budovy je povinen trpěti, aby státní správa telegrafní použila jeho budovy k připojení telefonní stanice účastnické zřizované v nájemním bytě tohoto domu.

(Nález ze dne 28. listopadu 1930 č. 16.887.)

V ě c: Jindřich D. v P. (adv. Dr. Frt. Štěpán z Prahy) proti zemské správě politické v Praze (za zúč. min. pošt vrch. odb. rada Frant. Matouš) o zřízení telefonní stanice.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítla zsp v Praze námitky podané st-lem jako majitelem domu čp. . . v P. proti zřízení účastnické telefonní stanice v tomto domě pro Huga A. podle § 9 zák. č. 33/22 jako bezpředmětné, ježto jde o pouhý přívod k telefonní stanici, neboť v do-